

TRANSPLANTACIJA ORGANA - NAJPROFITABILNIJI MEDICINSKI BIZNIS

April 2013

Piše: Ivona Živković

Nekada se smatralo krajnje nemoralnom kradjom sa mrtvog vojnika skinuti prsten, čizme ili mu uzeti novac. Danas to deluje smešno, jer se i sa mrtvih i sa živih ljudi masovno uzimaju organi i pojedina tkiva. Danas je biznis sa transplantacijom organa postao kao trgovina sekundarnim sirovinama.

Ljudski leševi su postali izvor fantastične zarade gde najveći profit imaju farmakobiznis i njihove "velike ugledne" bolnice.

Za privatne bolnice koje posluju na tržišnom principu nema profitnijeg posla od transplantacije organa.

Ovo je najskuplja i najkompleksnija usluga koju pružaju bolnice. Ona ne uključuje samo rad hirurga i medicinskog osoblja, već čitave procedure i tretmane pre i posle operacije, a koje su iste važnosti.

UZIMAJ ORGANE I SA MRTVOG I SA ŽIVOG

Cena jedne transplantacije srca može da košta i milion američkih dolara. Najviše novca u ovom poslu uzimaju trgovci organima i farmaceutske kompanije koje su razvile i čitavu paletu hemikalija (čitaj otrova) koji treba da smanje vitalnost organizma kome se usađuje novi organ kako bi se sprečila prirodna reakcija njegovog odbacivanja. Oni se stručno nazivaju imunio supresivnim lekovima i praktično se uzimaju čitavog života, koliko ko uspe da ugrabi nakon transplantacije. Samo za razvoj ovih farmaceutika (čitaj ekeperimenata) potrošeno je mnogo života, kako životinjskih, tako i ljudskih. Posebno dečijih, jer poznato je da deca imaju dobro razvijen timus koji je bio veoma važan za ove eksperimente jer proizvodi T ćelije. Logično je da ne možete razviti ni jedan bojni otrov ili farmaceutik za decu ili ljude, a da ga na istima niste isprobali.

Zato mnoga deca nestaju ili se razboljevaju od kojekakvih stručno nazvanih "retkih bolesti".

Organ Transplant Survival Rate		
Liver	1 year	92%
	3 years	89%
Intestine	1 year	78%
	3 years	65%
Heart	3 year	81%
Lung	1 year	92%
	3 years	60%
Heart/Lung	3 year	71%
Kidney	1 year	99%
Blood/Bone Marrow	100 days	92%-93%
	3 years	72%

Procenat preživljavanja nakon transplantacija se u medijima obično izostavlja.

Poznato je da se organi uzimaju i sa mrtvih i sa živih donora, pa se za ovaj medicinski biznis godinama postavljalo pitanje etičnosti.

Ali, tamo gde kapitalisti osete velike pare i mogućnost fantastične zarade uz malo ugulanja, medijskih obmana i sitne korupcije lekara i državnika, teško ih je zaustaviti.

Za vlastelu su životi običnih ljudi kao životi pasa.

Možete ih držati u stanu da vam se umiljavaju, koristiti ih za lov i rad u fabrikama, ili ih baciti šinterima. Tako su i mnogi ljudi postali biološki otpad koji su uhvatili "šinteri" zaduženi za lov na ljudske organe.

O tome koliko su zastrašujuće razmere ovog lova, verovatno nikada niste ni razmišljali, dok niste čuli da se i na Kosovu pojavila ekipa za kradju ljudskih organa. A profit je kapitalistima najvažniji, bilo gde da se može napraviti.

Tako je i biznis sa transplantacijom organa poslednjih deset godina počeo ubrzano da se razvija širom sveta.

Masonerija koja nadgleda najuticajnije globalne i mnoge nacionalne medije (i postavlja svoje ljude u upravne odbore kao i gen. direktore) stara se da ova morbidna propaganda sa ogromnim brojem promotera - novinara, lekara i političara bude stalno prisutna tema informativnih programa.

Samo u SAD je od 2005. do 2012 svake godine izvršeno oko 28.000 transplantacija. Godišnje se računa da je ovaj biznis težak oko 5,4 milijarde dolara. Sada ukupno 117.000 ljudi čeka na neku transplantaciju samo u SAD.

Izvršna vlast u Srbiji, pod pritiskom farmaceutskog biznisa, upravo grozničavo nastoji da zakonima i drugim stimulacijama u zdravstvu uvede ovaj biznis u bolnice u Srbiji.

BROKER ORGANA - NOVO PROFITABILNO ZANIMANJE

Kada pojedinca (čitaj žrtvu) koje alopatska medicina (koja je kapitalistički izum) stručno ubedi da mu nema života ako ne zameni svoje srce sa kardiomiopatijom (ili neki drugi organ) transplantacijom, masonerija već ima razrađen mehanizam prikupljanja "humanitarne pomoći" koji se onda po potrebi aktivira. Tada se u ove fondove ubacuju stotine hiljada evra i dolara, a cenjavanja sa "uglednom bolnicom" koja idu plus – minus koja stotina hiljada su savim uobičajena.

Ako operacija i ne uspe, novac se zadržava i bolnica deli troškove sa svojim dobavljačima organa, takozvanim brokerima organa i farmaceutskim kompanijama.

Ono što je najprljavije u ovom biznisu, a što ni jedna bolnica ne želi da prizna, je da su mnogi organi ili tkiva za ovu profitabilnu bolničku uslugu, ubačeni čistim kriminalnim švercerskim kanalima i pokupljeni od sirotinje i zatvorenika u Aziji i Africi, Istočnoj Evropi.

Tako je u Ukrajni febuara 2012. policija otkrila u jednom zapuštenom kombiju veliku količinu ljudskih kostiju i raznih tkiva koja su bila spakovana u priručnim frižiderima. U "robu" su bile udenute kovrte sa keš novcem i rezultatima autopsija napisanim na engleskom jeziku.

Zaplenjena dokumenta otkrila su da se radilo o tkivima mrtvih Ukrajinaca koja su bila pripremljena za jednu fabriku u Nemačkoj koja se bavila reciklažom bio-produkata. Ta fabrika je bila deo lanca američke medicinske kompanije RTI Biologics sa sedištem na Floridi.

Kompanija RTI Biologics humane ostatke pretvara u razne medicinske implante koji se danas širom sveta na mnogim klinikama rutinski ugrađuju, kao zubi, delovi ligamenata, rskavica, rožnjače, kosa... U SAD (kao i u većini drugih zemalja) nezakonito je kupovati i prodavati humana tkiva, pa čak ni ljudsku kosu. Ipak, dozvoljeno je platiti za uslugu koja pokriva troškove traženja, skladištenja i procesiranja humanog tkiva za ove rutinske implantacije.

RTI je tako prošle godine imala 11,6 miliona dolara bruto profita, na ukupnu zaradu od 169 miliona. Ova usluga u prikupljanju i dilovanju ljudskih organa stvorila je nove trgovačke mešetare tzv. brokere organa. Dakle, po zakonu ne možete sami prodati svoj bubreg bolnici, ali ga možete krišom ponuditi brokeru organa (treba samo da ga nadjete ili da on nadje vas) i broker organa će sve dalje organizovati. I bolnica će od njega taj bubreg otkupiti i transplantirati ga i to sve naplatiti nekome ko ima para ili kome je novac sakupljen preko neke "humanitarne" akcije.

Tako je policija u Ukrajni nabasala na deo velike medjunarodne mreže brokera organa koja je obuhvatala niz mrtvačnica. Sve su bile u blizini pristaništa na Crnom Moru. Tu su sa leševa koji su određeni, na primer za spaljivanje, ili na kojima je vršena obdukcija, skidana tkiva. Naravno, svi koji legalno rade u ovom biznisa, tvrde da se to ne radi već je sve veoma sigurno i odgovorno uz znanje i saglasnot porodica i sl. Kompanija RTI zvanično tvrdi da se prema donorima tkiva ophode sa dužnim poštovanjem i da se delovi tela koriste samo kako bi se nekom "pomoglo". Reč "pomoć" je uvek prisutna u medijima i tzv "humanirativnim" akcijama prikupljanja novca, dok se zarada brokera i profit bolnica koje obavljaju transplantaciju ne pominje. Sama cena transplantacije po stavkama se ne objavljuje. Jednostavno, sve je tu jako skupo. Za razliku od mesara, hirurrg seče za mnogo veće pare.

SAD su inače najveće tržište kao i snabdevač "sirovinama" za ovu namenu, pa se procenjuje da se dva miliona bio-produkata od humanog tkiva proda svake godine. Ova brojka je poslednjih 10 godina u stvari duplirana.

Samo jedno mrtvo telo može ostvariti zaradu od 80.000 do 200.000 dolara za razne neprofitne i profitne učesnike u ovom poslu nabavke i prodaje tkiva.

Za razliku od srca i pluća koja se moraju pratiti od donora do primaoca, ni vlasti ni bolnice se ne trude da prate odakle i od koga potiče materijali za recikliranje kože, kostiju, ligamenata, rskavice, rožnjača ili bubrezi. Da li je donor bio zaražen nekim HIV-om, drugim virusom ili nekim bakterijama, nije važno.

Čak i hrani koju uzimam postoje barkodovi na pakovanju kojima se utvrđuje poreklo hrane, ali poreklo tkiva i kostiju za implante se ne utvrđuje. U stvari, oni koji profitiraju znaju da su i [HIV i druge viruse ionako izmislili.](#)

U IZRAELU JE NAJMOĆNIJA BIO PIRATERIJA SVETA

Najorganizovanija svetska mreža brokera i dilera organa i tkiva nalazi se danas u Izraelu. Ovo tvrdi Nensi Šefer Hjuž, profesor antropologije na univerzitetu u Berkliju, u Kaliforniji. Još od 1996. ona se aktivno uključila u praćenje krujumčarenja ljudskih organa za potrebe transplantacija. Pored brokera i dilera u mreži su i mnogi lekari, kao i neprofitne organizacije ("humanitarne") koji čitavu delatnost objedinjuju. U sistem su uključeni kao logistika i brojni korumpirani novinari, lekari i ministri sa ciljem da transplantaciju i doniranje organa promovišu.

"Izrael je na vrhu", tvrdi Nensi Šefer Hjuž. "On ima pipke koji dosežu širom sveta. Imaju piramidalni sistem za rad koji je zadivljujući... svuda imaju brokere organa i bankovne račune; imaju osobe za vrbovanje koji nalaze translate, imaju turističke agente koji im sredjuju vize..."

Organe ova izraelska mreža najviše prikuplja, po izveštaju dr. Šefer Hjuza, u Brazilu, Argentini, Kubi, Moldaviji, Izraelu, Turskoj, Indiji, Južnoj Africi i SAD. Tamo gde cveta siromaštvo i korupcija.

Šefer Hjuza je takođe otkrila da je prikupljanje tkiva-kože, kostiju...ali i organa vodio mnogo godina izraelski L. Grinberg Nacionalni Institut forenzičke Medicine (L. Greenberg National Institute of Forensic Medicine), poznat i kao Abu Kabir Institute, kada je na njegovom čelu bio bivši direktor dr. Jehuda Hisa.

Organi su često uzimani sa mrtvih (ubijenih?) Palestinaca čija tela su dovožena na autopsiju u Abu Kabir forenzički institut i tu su im skidani organi i tkiva o čemu je 2009. pisao i švedski tabloid "Aftonbladet".

Objavljivanje ovog teksta izazvalo je lavinu protesta jevrejske antidifamacijske lige u Njujorku (ADL) koja je odmah krenula da ih optužuje za antisemitizam i sl. (šta drugo?).

Ali, kada je jula 2009, američki FBI uhvatio u švercu organa ortodoksnog i bogatog rabina Isaka Rosenbauma, koji je godinama bio deo veoma organizovane mreže za prikupljanje, transport i prodaju organa (a zvanično se predstavljao kao trgovac nekretninama) stvari su jasno izašle na videlo.

Njihova mreža za prikupljanje organa je bila u Turskoj, Moldaviji, Ukrajni, Brazilu, Nemačkoj, Južnoj Africi, Filipinima, Kosovu, Kini,

Azerbejdžanu i SAD. Prikupljene organa i tkiva su prodavali bogatim Izraelcima ili Jevrejima u SAD. Zanimljivo je da u srpskim medijima ova afera sa rabinom Rosenbaumom nikada nije pomenuta, baš kao ni Izrael, iako se znalo za kradju organa sa zarobljenih Srba na Kosovu. Čak je i pravnik Dik Marti (izvestilac Saveta Evrope o trgovini organima na Kosovu) naveo u svom izveštaju da su primaoci organa izvadjenih sa srpskih žrtava bili Jevreji. Osećajući se ugroženim zbog ove izjave, bivši albanski premijer Sali Beriša je, kao svoju odbranu zbog očitog saučestvovanja u ovim zločinima, zasnovao na etiketiranju Dika Martija nazivajući ga antisemitom i rasistom (šta drugo?)

Eto, to je bila odbrana kosovske oslobodilačke vojske-napad na istražioce sa pozivanjem na antisemitizam(!). I pijanom jasno.

Black market kidneys

Self-described "matchmaker" Levy Izhak Rosenbaum is accused by federal authorities of acting as a broker in the trafficking of human kidneys for transplantation. Here is what authorities allege:

In an FBI sting operation, a government informant and undercover agent approach Rosenbaum to buy a kidney.

A fee of \$160,000 is discussed—half upfront to cover cost to Israeli doctors, the donor and expenses to care for the donor following surgery.

Recipient's blood sample is sent to Israel for screening. Donor flown to U.S. hospital for organ matching.

Prosecutors say four checks totaling \$10,000 were deposited into a bank account of a charity.

SOURCE: U.S. District Court of New Jersey

AP

Američko crno tržište bubrega i hapšenje Rosenbauma.

CENA BUBREGA ZAVISI I OD NJEGOVE NACIONALNOSTI

Da bolnice mnogo više cene novac od ljudskih života potvrđuju i neke od afera o kojima su mediji obavestili javnost. Tako je najveća privatna južnoafrička bolnica St. Augustus u Durbanu priznala da je primila 342.000 funti od jedne švercerske grupe koja je pokrala bubrege od petoro dece. Ova bolnica je jedna u lancu bolnica Netcare, koje posluju i u Britaniji. Pomenuta grupa je učestvovala u

organizovanom vrbovanju sirotih Brazilaca i Rumuna koji su bili spremni da im prodaju svoje bubrege od 3000 do 6000 dolara, a koji su onda transplantirani bogatim Izraelcima u pomenutoj bolnici u Durbanu. Koliko je cena u ovom brokerskom poslu sa organima fleksibilna vidi se jer je ista grupa od donora iz Izraela otkupljivala bubrege po ceni od 20.000 dolara, dok su rumunski i brazilski cenjeni manje.

Siromašni Indusi koji su ostali bez bubrege.

TRŽIŠNA BITKA ZA VLADINE PROGRAME

Ni bolnicama "nije lako", jer moraju međusobno da se bore da dobiju podršku vlade SAD za ovaj unosan biznis pošto je kongres SAD formirao fondaciju kao mrežu za raspodelu organa (United Network for Organ Sharing) koja pomaže da bolnice koje imaju hitne slučajeve za transplantaciju mogu da dobiju različite vrste pomoći uključujući i prioritet u dobijanju organa, kao i neku vrstu finansijskog osiguranja u ovom biznisu. Da bi se kvalifikovale za ovaj program bolnice moraju da imaju i odredjenu kvotu "hitnih pacijenata".

Tako su neke od njih pribegle raznim biznis trikovima, o čemu je izvestio i Rojters.

Naime, dve univerzitetske bolnice u Čikagu (Northwestern Memorial Hospital), platile su kaznu od 115.000 i 23.000 dolara, a University of Illinois Hospital je tužena za čak 3 miliona dolara, kada je otkriveno da su lažno dijagnostikovali pacijente da bi stekle pravo učešća u pomenutom programu.

One su pojedine pacijente predstavljale kao hitne slučajeve i držali ih na intenzivnoj nezi bez potrebe samo da bi izgledali bolesniji. Radilo se o kandidatima za transplantaciju jetre. Kada je u pitanju jetra donora je manje nego što treba, pa blizu 20.000 Amerikanaca sada čeka operaciju, a oko 5000 se obavi svake godine.

KOD KINEZA JE SVE NAJJEFTINIJE, PA I ŽIVOT

Dr. Tomas Diflo je bio direktor programa transplantacije bubrega pri "New York University Medical Center", kada su sve više počeli da mu se javljaju pacijenti kojima je transplantiran bubreg i koji su prošli ili kroz lošu operaciju ili nestručan postoperativni tretman.

Bili su to uglavnom Amerikanci kineskog porekla i to mlađe žene.

Tako je dr. Diflo razotkrio da su svi oni dobili bubreg u Kini i to po ceni od 10.000 dolara za transplantaciju.

Dr. Diflo je tako saznao da u Kini postoji već godinama uhodan sistem prikupljanja organa od ogromnog broja osuđenika na smrt.

Kinezi koji su živeli u SAD su im bili odlične mušterije.

Operacije su, međutim, vršene dosta nestručno, ilegalno, i to je bio razlog zašto je dr. Diflo sa ovim svojim saznanjem izašao u javnost.

Iako je kineska ambasada o svemu ćutala, baš kao i američka vlada, FBI je pokušao da uđe u trag ovoj brokerskoj kineskoj mreži.

Tako je FBI svojevremeno otpočeo saradnju sa jednom privatnom kineskom fondacijom u SAD koja istraživala zločine "crvene vlasti" u jednom od četiri najveća komunistička gulaga u kojima su zatvarani protivnici kineske revolucije i terani na prinudni rad.

Bio je to zatvor Laogai kroz koji je prošlo nekih 50 miliona Kineza.

Ovaj prinudni rad je donosio novac za brzo rastuću ekonomiju zemlje. Kažnjavanje se tako nije završavalo samo smrću, obično metkom u čelo, već su porodice ubijenog morale i da plate za taj potrošeni metak.

U Kini se i danas ljudi osudjuju na smrt i za lakša krivična dela: za nenasilne pobune ili štrajkove, za uzimanje mita, kradju kreditnih kartica, izbegavanje plaćanja poreza, kradju robe iz kamiona ili kradju voća i povrća.

Mnogi politički neistomišljenici su osudjeni na smrt i pogubljeni.

Broj ovakvih pogubljenja je u Kini ogroman.

U Kini je samo 1996 u jednoj akciji "protiv organizovanog kriminala" (koju vlada organizuje s vremena na vreme) pogubljeno čak 4000 zatvorenika. Po izveštaju Amnesty International, 1999-te broj pogubljenih je bio 1263.

Hapšenja i smrtne egzekucije su u Kini i danas masovna.

Laogai je tako vremenom postao prava kompanija za egzekucije i upravo je on bio zatvor iz koga su najviše stizali organi za transplantaciju. Američki Laogai Research Foundation je vodio izvesni Hari Vu.

ISTRAŽIVANJE O KINESKIM GULAZIMA

Hari Vu je tako 1998. uspeo da se poveže sa nekoliko ljudi iz brokerske mreže koja je radila u Kvinsu (Njujork) i organizovala ovakve jeftine tranplantacije u Kini. Došao je i u kontakt sa jednom klinikom za bubrežne bolesnike u Arubi (švercerski raj na Karibima) gde je uhvatio vezu sa dva Kineza koja su bila spemna da organizuju, ne samo putovanje u Kinu na transplantaciju, već i da prokrijumčare rožnjače (koje se mogu održavati u životu nekoliko nedelja). Laogai Research Foundation otkrio je i kineskog lekara koji se reklamirao kao broker organa u novinama na kineskom jeziku koje su izlazile u SAD.

Ali, čitava akcija 1998. je propala kada je ključni svedok u ovoj mreži pobeo iz SAD i odbio da se vrati i svedoči. Tako niko od ovih učesnika nije izveden na sud i ovaj kriminal nije zvanično dokazan.

Hari Vu je utvrdio i da su 70 posto bolnica koje skupljaju organe u Kini – vojne bolnice.

Novac se deli medju onima koji imaju pristup mrtvim telima, pa onda naviše u hijerarhijskoj liniji vlasti, što može da uključi i sudije i

tužioce. Vojni oficiri mogu prisustvovati samim pogubljenjima, a imaju i mogućnost da u njima učestvuju.

Kina je u 20 godina izvršila oko 25.000 transplantacija ne praveći razliku od koga potiču organi.

Po nekim svedočenjima neka pogubljenja su vršena samo zbog potrebe za određenim organom. Prvo bi osudjeniku na smrt davali anesteziju, kao životinji, i onda bi bili likvidirani metkom u glavu. Kada je bila potrebna jetra ubijani su metkom u glavu, a kada je potrebna rožnjača pucano im je u srce. Korišćena je i smrtonosna injekcija.

Aktivisti ove Fondacije svedočili su i pred Američkim kongresom otkrivajući zločine u Kini, ali najverovatnije ne znajući da je monstruožnu kinesku revoluciju odradila skrivena ruka Zapada i njihova masonerija sa Jejl univerziteta osnivajući upravo u [Kini medicinske Jali koledže](#).

Kina jednostavno nije ono što i mi u Srbiji mislimo da jeste. Ona je i dalje jedan veliki gulag najjeftinije radne snage i života uopšte. Biti slobodan čovek i intelektualac u današnjoj Kini je gotovo ravno smrtnom grehu.

Ako ste možda bili na morbidnoj satanističkoj izložbi "Bodies Revealed" održanoj i u Beogradu, koja je izložila oderane i iseckane leševe Kineza možete je slobodno povezati sa ovim gulazima. To što organizatori izložbe tvrde da su od svakog leša ("dok je bio živ") dobili napismeno odobrenje da bude ovako upotrebljen, neka bude stvar vašeg razmišljanja i vere u istinitost onoga što je napisano

na propagandnom na papiru. Ove leševe su za izložbu pripremali upravo kineski zatvorenici.

Dr. ARČI KALOKERINOS HRANOM LEČIO KARDIOMIOPATIJU

Da li su transplantacije srca baš neophodne i mogu li se slabosti srčanog mišića otkloniti jednostavno njihovom boljom ishranom?

Pokojni Dr. Arči Kalokerinos nakadašnji hirurg iz Australije upravo je u ovakvom načinu lečenja kardiomiopatije imao uspeha.

Kalokerinos je ranije čuo da je "epidemija" srčanih bolesti u Kini nestala kada je otkriveno da se davanjem selenijuma jača srčani mišić.

Takođe je čuo da je bolest srčane slabosti kod ovaca na Novom Zelandu nestala kada je otkriveno da je trava koju su pasle deficitarna u raznim tragovima minerala.

Kada mu je jedan mladi čovek koji je imao kardomiopatiju – degenerativnu bolest srčanog mišića (koja kada je jako izražena u alopatskoj medicini obično znači da je jedina nada za preživljavanje tranplantacija), došao kao pacijent na konsultaciju dok je čekao tarnsplantaciju i donora, dr. Kalokerinos je odlučio da proba nutricionistički da ga ojača. Pošto ništa nije mogao da izgubi pacijent počeo je da uzima mešavinu raznih vitamina (prirodnih, ne sintetičkih) i minerala (koloidnih): vitamin C, vitamin E, B-grupu vitamina, cink, magnezijum, mangan, selenijum i riblje ulje. Pacijent je prestao da puši i polako je počeo da poboljšava stanje svoga srca sve dok mu srce nije funkionisalo sa 80 posto snage od normalnog. I tada je već mogao da vodi normalan miran život.

Još jednog starijeg pacijenta sa teškom kardiomiopatijom, koja je nastala brzo, tretirao je dr. Kalokeronos na isti način.

Na prvom rendgenskom snimku je srce bilo ogromno i imalo je veoma velike probleme u radu. Ali, terapija vitaminima i mineralima je dala odlične rezultate što je potvrdio i drugi specijalista kada je ponovo napravio i pregledao snimke njegovog srca. Bilo je normalne veličine i dobro je radilo.

Sa ove dve uspešno sanirane kardiomiopatije, Kalokerinos je pokušao da zainteresuje bar nekog od kardiologa, ali je ubrzo shvatio da je to traćenje vremena. Oni bi videli njegove pacijente, uporedili nalaze i snimke, nisu imali objašnjenje zašto je došlo do poboljšanja u radu srca, ali su i dalje bili neprijateljski rapoloženi prema ovakvoj vrsti terapije.

Narednih nekoliko godina dr. Kalokerinos je tretirao još nekoliko pacijenata od kardiomiopatije na isti način i njihovo stanje se drastično poboljšalo. Svestan da nije imao dovoljno pacijenata da bilo šta dokaže ogromnom i moćnom kardio establišmentu svoja iskustva je zato mogao samo da opiše u knjizi. Medicinski establišment je nalagao transplantaciju i tretman produktima farmaceutskih fabrika. Pošto se od ovoga srce ne može oporaviti, pacijent je do kraja života ovisnik (mušterija) na farmaceuticima. I samo to je dobar medicinski biznis. U medicini danas vredi samo novac, a ljudski život ne.

**O radu dr. Kalikarikosa možete pročitati u knjizi
"Medicinski pionir 20 veka" (Medical Pioneer of the 20th century).**